

Rääkkylän vastuunkantajat

Kesän kuumat kisat on tältä vuodelta pidetty. Joukkueen verran miehiä tuli pimeässä marraskuun illassa Rääkkylän ”piilopirttiin, maan alle.” Tarkoitus oli syyskokouksessa vaihtaa uusia miehiä ”valjaisiin” – vetovuoroon. Samalla tehtiin ”katseella täyskäännös” menneeseen vuoteen ja sen tuloksiin. Viimeisen kerran nuiji kahdeksan vuoden kokemuksella päätökset läpi reservin väepeli Harri Rantametsä. Hän on vuodesta 1957 lähtien kuudes puheenjohtaja Rääkkylän 80-luvulla jo pieneksi käyneessä, mutta yhä aktiivisessa joukossa. Rääkkylän väkiluku on kutistunut jo rimaa hipoen 3 000 asukkaaseen. Mitenkä sitä enää siitä joukosta reservin komppaniaa pystyy kokoamaan – ainakaan rauhan aikana? Ilman tykistön reservin kersantti Kari Ilvosen aktiivista panosta olisi saattanut jopa käydä niin, että Kuusmin katettu rata olisi jäänyt ”pelkästään” hirvimiesten harjoituspaikaksi. Reserviläiset ovat sentään vielä kenttäkelpoista väkeä

– ainakin ne aktiivit, jotka rataa käyttävät. Mutta ei se määrä vaan laatu! Rääkkylän Reserviläisten puheenjohtajan vaihdoksen myötä tuli hallitukseenkin tehtyä nuorennusleikkaus. Pasi Multanen tuli perhesyistä pois jääneen jutun tekijän tilalle. Harri Rantametsä on hiukan ”Koskelan” tyyppinen johtaja, jota miehet varmasti seuraisivat myös tosipaikassa. Mutta uusi ja nuorempi mies on varmasti yhtä ”lujaa ainesta” – tulevat vuodet sen näyttävät.

Karttusesta puheenjohtaja

Mika Karttunen on mies, jonka käsi ei vapissut, kun hän otti perinnelipun- ja vastuun Rääkkylän Reserviläisten tulevaisuuden suunnitelmista. (Eikä Mikan käsi takuulla vapise varsinkaan Kuusmin radalla, jossa hän on aina ”kolmen kärjessä”). Eli hyvältä näyttää – nuori mies, jämpä luonne, vakaa käsi. Viimeistä kokousta vetävä puheenjohtaja Rantametsä jätti – kuin testamentiksi lauseen: On pärjättävä omillaan. Hän viittasi kai Reserviläisten ”budjettiin” – joka taitaa

Puheenjohtaja evp. Harri Rantametsä (vas.) luovutti ”huojentuneena” vastuun uudelle puheenjohtajalle, Mika Karttuselle.

mahtua ”yhteen isoon seteliin.” Mutta siitä vastaa, entiseen tapaan, tilintarkastajana kapteeni evp. Teuvo Nousiainen. Rääkkylän Reserviläiset aikovat jatkossakin osallistua MPK:n toimintaan. Seuraavana syksynä on taas tarkoitus järjestää tutustumisen ”ulkopuolisille”

– joilla ei ole kokemusta vaativasta, mutta kehittävästä harrastustoiminnasta. Samoin on tarkoitus edelleen ylläpitää omaa ”kenttäkelpoisuutta”. Miten, sen saa uusi puheenjohtaja ja hallitus miettiä ”joulukinkkua sulatelllessaan.” Näihin – jo jouluisiin aatoksiin – on hyvä päättää tämäkin

”tilannekatsaus” – ja toivottaa Rääkkylän Reserviläisten puolesta Rauhallista Joulua niin oman kunnan asukkaille – kuin koko Pohjois-Karjalan ja Itsenäisen Isänmaan jouluun valmistautuville kaikille kansalaisille!

”Vanha Jääkäri”

Liperin vihreillä niityillä oli Suomen kuumin kisapaikka. Ampujilla varustus erittäin vapaa – mutta pakollinen.

Suomen kuumin ampumakilpailu

Suomi on tyly maa. Vieraille. Jos aikoo tänne väkisin tulla. Täytyy olla ainakin shortsit ja vielä villahousut repussa. Jos meinaa pitkään täällä pärjätä. Suomen kuumimpaan paikkaan oli tänä vuonna varattu Pohjois-Karjalan reserviläisten perinnevivääriammunnat. Villahousuja ei tarvittu. Olisi pärjännyt paremmin ilman housuja. Nurmikko oli vihreä, aurinkoa oli - tarpeeksi. Kuin kesälomalla. Liperin ”vihreillä niityillä” – mutta sen paahtavan kuumien viikonloppujen muistaa vielä pitkään. Sekin kaveri, jolla oli musta kypärä! Ajatukset velloivat Liperin +37 asteen ampumaradalla. Onneksi ei ole hiekkää, tuli jostain mieleen. Hikiseen kisaan oli saatu

kaksi radallista miestä, kaikkialta Pohjois-Karjalasta. Ampumaan muistoesineillä – ”Pystykorvilla” – joilla isät tätä maata kunnialla puolusti. Mitä tehdään tiukassa paikassa miehellä, joka ei osaa sotilaan perustaitoa – ampumista? No se hoitaa kotirintamaa! Tarvitaanhan sielläkin miehiä ”sorvin ääreen”, kranaatteja viilaamaan. Nykyään täytyy opettaa nuoria miehiä sekä hiihtämään että kävelemään. (Anteeksi, että arvostelen!) Nykyajan sotilaiden ampumataidosta minulla ei ole tietoa. Eikä reservin miehillä kai kohta ole aseita! Jos ei ole aseita, ei ole miehiä – ei ole armeijaakaan! Mutta Pohjois-Karjalassa on yhä miehiä, jotka ottavat vielä

tämän hikisen kuumien kisan tosissaan. Niin kuin heidän isoisänsä ja vielä vanhemmat ikäluokat – joista kutsuntoihin riittää tuskin kertojia. He kun tietävät paremmin kuin kukaan meistä ”nuorista”, millaista on, kun ollaan ”tosipaikassa” Toivottavasti poliitikot hoitavat hommansa niin, että tässä maassa saa elää yksi sukupolvi rauhassa! Pienen ja köyhän Rääkkylän miehet ovat tähän menneessä haalineet kultaa liki joka kisoissa. Nyt oli taas kolmen miehen joukkue kultamitalissa melkein kiinni. Mutta sittenpä tuli muutama ”aikapoika” Joensuusta, ja näytti kullan paikan. Hiukan harmitti!

Vanhassa vara parempi

Yksi ”sotavanhus” oli tilanteen takia pukeutunut asiaan kuuluvasti, tykistön sodanajan kaikki varusteet päällään! Ikä ei muuten ratkaise, kuka takoo enemmän kympejä kuin toinen. Tämä mies hakkaa melko varmasti jokaisen nykyajan varusmiehen – aseella kuin aseella. ”Vanhassa vara parempi” – sanottiin Pohjois-Karjalassa jo minunkin lapsuudessani! Tositoimissa on maltti valttia. Ja vaikka kuinka ”sähköiseksi” sodankäynti menisi – aina tarvitaan TOSIMIEHIÄ! Mieheen kun ei pysty kuin rauta ja teräs! Tekniikkaa

on paljon helpompi häiritä. Se on nähty jo tarpeeksi monessa sodassa ”muuvalla muolimassa.” Vaikka eihän ne ohjukset tänne kai ”vohella! Jos ei äiy salamasoaks? Mutta kuten Nobelin rauhanpalkinnon saaja tuumaili, kun puristi kättäni: ”Nuku vain yösi rauhassa!” (Kun kysyin häneltä ”mualiman mennoo”). Samoin minä toivotan ”hyvijiä unija” niin Pohjois-Karjalan reservin miehille (kuin nykyään myös naisille!) Kiännettään myös vuan kyllyykee muijan vieressä, ja jos tulloo isomp hätä, niin onpahan meillä miehiä. VIELÄ!

”Vanha Jääkäri”

Reservin kersantti Kari Ilvonen oli pukeutunut perinneasekisaan asianmukaisella tavalla.